

nen. Detta trots ett periodiskt öronbedövande borrande i väggen intill den nu snart färdigbyggda lägenheten bredvid hans egen. I Killes minne råder förunderligt nog tungt lugn.

Arbetssterapeut Margareta Scharfenberg ger mig idag en körlektion på elmoppen. Det går fint. Hon går bredvid moppen i sköldpaddsfart vilket motsvarar inställda hastigheten jag kör i på moppevidundret där man kan växla mellan mini- och maxfart, mellan sköldpaddans och harens tempo. I dag är det uteslutande minifart som gäller. Det blir kompletterande inköp av varor i närbutiken. De läggs i moppens korg på styret och 30 meter tillbaka till nr 16 B bär det för oss sköldpaddor. Många handtag på elrullstolen att lära känna, många handgrepp att lära in för en gammal invalid. Han tröstar sig med att själen i undervisningen är upprepningen. Inläring är beroende av vakenhet och närminnets kvalitet. Undrar hur det står till med de grejerna hos en gamling som skadats i höger hjärnhalvan av en stroke för ett decennium sen. Vänsterfingrarna vill inte som han vill och vänsterbenet är svagt. Ån en gång ekar morsans slitstarka ord: *Der er noget til os allesammen.* Det är bara att förbli optimist och hålla hoppet om bot vid liv. Mirakel sker ibland för vem som helst Kille.

Drottningen har bråttom. Iförd vit silverblänkande brudklänning med långt släp skyndar hon grusvägen fram. Släpet sprakar mot gruset. Hon säger att hon inte är på väg mot sitt bröllop utan mot ett möte med sin

far och sin bror vid ett av slottsområdets stängsel. Men det är ju Lillian min tvillingsyrra! Hon är åttiotvå år och jag är hennes enda bror och vår far är död sen tjuugoåtta år tillbaks i tiden, så hur skulle det vara möjligt? Men vid stängslet står ändå två gamle män och väntar på henne. Det är Ari Amber och dirren från spelbolaget på Malta. Drömdrottning Lillian når fram och Amber visar henne hängiven respekt. Maltadirren bryr sig inte, håller distans. Vad de talar om hörs otydligt men jag uppfattar att de två männen är botgörare numera – efter att ha gjort skumma affärer under kriget (den riktigt stora draken i mångas minnen). Drömmaren Dan Kille förvirras av allt detta och ute i andra verkligheten, icke-sömnens, fylls han av olust inför datorskrivandet. Därute är Lillian minsann ingen drottning och vad ska han använda ett sånt drömmande till? Det inger ju bara avsmak. Alors mon vieux, dags att ta itu med nånting helt annat copain Kille. D'accord!

Hade varit kul om man i stället för en ny lägenhet bredvid min byggt en liten gymnastiksal till mig där jag kunde öva ryggen och fäktas med icke-sovande personer. I övrigt helt klart att jag kommer att vara än mer återhållsam i tal och skrift framöver. Basta!